

ЄВГЕН ПЛУЖНИК

(1898-1936)

***О часе велетнів! Прости
утому***

***Мені, найменшому з твоїх
синів!***

***І невідомому в світах нікому
Мені день радісний яснів...***

(Євген

Плужник)

Життя коротке...

Євген Павлович Плужник народився 26 грудня 1898 року у Воронізькій губернії.

Батько був хліборобом та небагатим купцем, родом з Полтавщини.

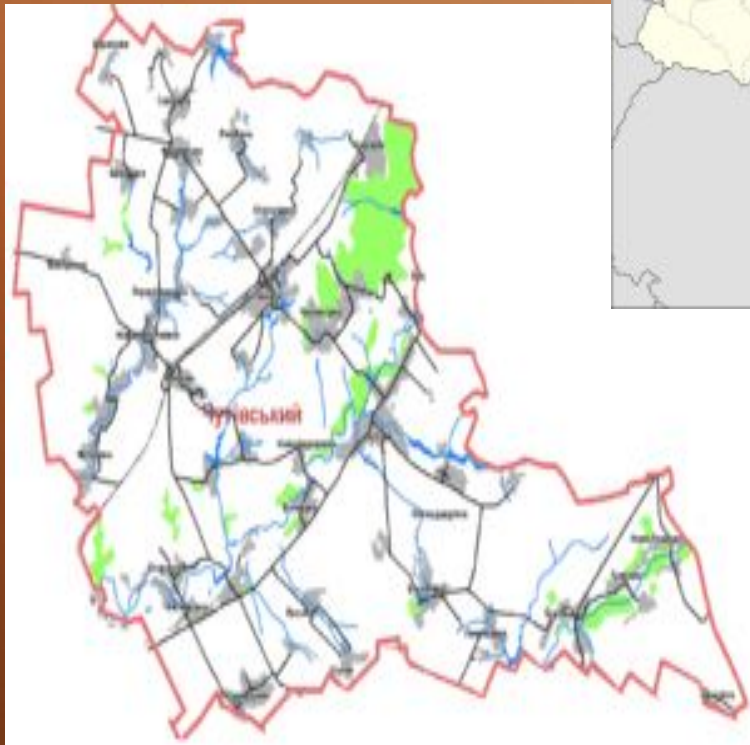
У родині було восьмеро дітей, які хворіли на сухоти.

2 грудня 1934 року було заарештовано та засуджено на 10 років таборів.

Помер 1936 року на Соловках.

[Село Кантемирівка](#) [Село Кантемирівка](#) [Богучарського](#)
[повіту](#)

[Воронезької губернії](#)

Богдан-Ігор Антонич, Микола Філянський, Дмитро Фальківський, Євген Плужник

Освіта

- Навчався у гімназіях Воронежа, Ростова, Боброва.
- З 1920 по 1921 рік навчається у ветеринарно-зоотехнічному інституті.
- У 1921 році переводиться до музично – драматичного інституту, який не закінчує.

З 1918 року по 1920 рік працює вчителем у селі Великі Багачки, де створює драматичний гурток

Творчість

- **1926 рік** – перша збірка “Дні” – приносить славу елітного митця.
- **1927 рік** – збірка “Рання осінь”.
- **1933 рік** – збірка “Рівновага” – 1943 рік

П'єси:

- “Професор Сухорат”, “У дворі на передмісті”

Роман “Недуга”

Переклади творів: М.Гоголя, А.Чехова, М. Шолохова “Тихий Дон”

Хвилини щастя

Твори Євген Плужник писав та ховав їх під матрацом або в пічку, а дружина потайки показала їх критику Юрію Меженку.

З 1924 року Євген Павлович стає активним учасником організації “Ланка”

Словник термінів

ЕКСПРЕСІОНІЗМ – напрям в літературі і мистецтві, який не відображає дійсність, а виражає авторське бачення: неприйняття антилюдяного світу, бурхлива реакція на зло, вибуховість почуттів, гіперболізація “я”.

Річний пісок слідок ноги твоєї
І досі ще – для мене! – не
заніс...

Тремтить ріка, і хилиться до
неї

На тому березі ріденький
ліс...

Не заблукають з хуторів
лелеки, –

Хіба що вітер хмари нажене...

О друже мій єдиний, а
далекий,

Який тут спокій стереже
мене!

Немов поклала ти мені на
груди

Долоні теплі, і спинилось все:

І почуття, і спогади, і люди,
І мертвий лист, що хвилями
несе...

Немов ласкаві вересневі
феї

Спинили час, – і всесвіт не
тече...

І навіть цей слідок ноги
твоєї

Вже не хвилює серця і
очей...

Бо я дивлюсь і бачу: все
навіки

На цій осінній лагідній землі,
І твій слідок малий – такий
великий,